

още на вратата го посрещна баба Мавродиица и го избута навънъ.

— Хайде, хайде, върви си! Нѣмашъ работи тукъ, то не е за мъже тука. Иди се разтъпчи изъ селото. Походи, пъкъ следъ часъ-два ела...

Агата разпрегна каруцата, върза конетѣ въ яхъра. Следъ туй мина пакъ предъ кжщата, поуслуша се, но не посмѣ да влѣзе. И тъй като вкжщи нѣмаше никой отъ мъжете, той бавно гръгна изъ селото, като вървѣше на посоки, безъ да знае де отива

Мина се около часъ време. Агата отдавна обикаляше около кжщата на дѣда Мавроди, но едвамъ сега се реши да наближи. Той гледаше право въ прозорцитѣ, дишаше тежко поради астмата си, краката му се преплитаха. На прага го посрещна баба Мавродиица, засмѣна.

— Де ходишъ, бре Василе! — каза му тя. — Хайде, честито! Юнакъ имашъ, момче имашъ, да ти е живо!

Агата я погледна, позасмѣ се засрамено, очитѣ му овлажнѣха. Той се завъртѣ, обърна се и не влѣзе вкжщи, а се върна пакъ въ двора, влѣзе въ яхъра при конетѣ, помилва едина, помилва другия, после сложи глава на яслата и заплака. И все по-леко и по-радостно му ставаше на душата.]

Следъ това, съ дива и необуздана реши-